

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De subtractione consolationis diuinæ, quam virgo incurrebat, ob tristitiam
neptis defunctæ. X

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

2. Quadam namque nocte in excessu mentis posita, videbat solemnem processionem ciuium supernorum, in qua distinctis ordinibus singuli procedebant; scilicet, patriarchæ simul, prophætæ simul, apostoli cum apostolis; sed & martyres, confesso- res, atque virgines, sacerdotes & clerici, singuli in ordine & dignitate status sui fulgebant. Procedebant autem de ecclesia ciuitatis Schiedamensis, præcedentibus more solito crucibus, luminaribus sole clarius micantibus veniebantque ad ostium domus suæ, de qua funus tollentes ad ecclesiam illud deferebant. Ipsa autem virgo funus sequebatur datis sibi coronis, quarum vnâ in capite gestabat, reliquas singulas in singulis manibus tenebat. Ad se igitur reuersa, suspicabatur quod mors ipsius hac visione præsignaretur, finaliter tamen dicebat, quod mortem neptis suæ Petronillæ designabat.

3. Quapropter virgo Christi sollicita de obitu neptis suæ, rogabat instantè Dominû, vt febres suas ita ordinaret, vt Petronillæ ante exitum suum pro consolatione eius loqui posset, quâ plurimum sincero amore diligebat. Cuius preces & gemitus Dominus exaudiens ac morituræ misertus, præuenit tempora febrium quotidianarum per spatium ferè sex horarum, nõ sine admiratione multorum assistentium. Sicque temperato calore febrili, recepit facultatem alloquendi & consolandi Petronillam, in breui ex huius seculi luctu ad Christum migraturâ. Accepta itaque consolatione diuina à virgine sancta, virgo Petronilla in angustiis sæpius probata, sicut fuit sociâ tribulationis cum Lidia passa in vita, ita & particeps cõsolationis meruit esse in morte sua. Igitur post visionem prius ostensam, & consolationem à charissima matertera gratanter acceptâ, obiit deuota virgo Christi Petronilla, cœlestè aulam intratura, anno Domini millesimo quadringentesimo vigesimo sexto, decimonono Kalendas Februarij, ipso die S. Pontiani martyris.

CAPVT X.

De subtractione consolationis diuina, quam virgo incurrebat, ob tristitiam neptis defunctæ.

1. **P**ost mortem igitur castissimæ turturis virginis Petronillæ, ipsa sancta virgo Lideuigis, tam fidelis & pernecessariæ adiutricis societate priuata, in perniciosam incidit tristitiâ: nimium dolens super destitutione cordialissimæ dilectricis suæ Petronillæ; cum qua mutua charitate deuincta, inuiolabilis castimonix fœdera conseruabat. Nam vicissim in Christi amore se diligentes, ita connexæ erant & pacificè viuebant, vt sine graui
mœrore

mœrore ab inuicem separari non possent. Quæ quidem affectuosa connexio, metam discretionis excedens, etiam Domino tantum displicuit, quod in vindictam ineptæ tristitiæ, virgo lugubris diuina consolatione vsque ad festum Visitationis B. Mariæ virginis carebat.

2. Flebat igitur amarissimè, non solù de morte neptis amissæ, sed amplius super priuatione solitæ gratiæ, ob immoderatam tristitiam sibi subtractæ. Percunctantibus ergo causam istarum lachrymarum, ita respondit amicis: Cur non flerem, charissimi? Ecce iam proximis vndecim annis nihil à Domino petui, quin facilè impetrare potui: sed nunc tanto tempore suspensa, nullam prorsus consolationem accipio, occulto & recto Dei iudicio in me dignè concitato. O terribilis & inuestigabilis dispensatio diuina, in consiliis super filios hominum: qui conuertit mare in aridam, & flores rosarum in absynthium: & de dextera ponit ad sinistram, humilians sublimem vsque ad terram. Si igitur Dominus tam strenuè dilectam sibi virginem affixit, quia intentius fidelis neptis præsentiam ablatam deplanxit: quæ grauiter puniendi sunt, qui carnales amicos & sodales seculares inaniter plangunt?

3. Verumtamen Pater misericordiarù & Deus totius consolationis, non est oblitus lachrymarum famulæ suæ, quam ab æterno elegit: sed post amarissimam tristitiam, reddidit ei dulcissimam spiritus sancti consolationem, præteritis temporibus sæpius expertam. Igitur virgo ad tempus desolata & paternè castigata, circa festum Visitationis beatæ Mariæ Virginis, mirificam & superabundantem diuinæ gratiæ consolationem recepit. Per nouem aut decem ferè dies, in continua contemplatione & diuinorum degustatione ac mentis iubilatione perdurans, tanta quæ dulcedine extirrit perfusa interius, vt ad eam ingredientibus mirarentur, & sentirent odorem suauissimi spiraminis exterius.

4. Quærentibus ergo multis, vnde odor tantæ suauitatis procederet? Ipsa cupiens potius ex humilitate silere, quam abdita prodere: tandem deuicta importunis eorù precibus, (quia Dominus manifestis indicijs hoc foris innotuit) gratiã tam inestimabilis odoris, de cælestibus apothecis venire respondit. Quæ sicut solito more priùs meruit, ita & pro nunc denuo visitata secum reportauit. Simili modo ante paucos annos, defuncto fratre suo Wilhelmo Petri, in magnam tristitiam incidit: & in tantum ex dolore obstupuit, vt diceret se hactenus nescisse, quod adhuc ita humana fuisset. Quapropter etiam multo tempore, solita carebat alimonia contemplationis diuinæ, sicut cuidam deuoto solitario in partibus Ægypti reuelatum fuit: qui eius consilio

consilio eremum constanter intrauit. De cuius sancta conuersatione bene incepta & optime consummata, in sequenti capite subinfertur, quod legeranter audiatur.

CAPVT XI.

De deuoto iuvene Gerardo eremita facto, & peregrinis eum visitantibus.

1. ERAT quidam iuuenis Gerardus nomine, ex diocesi Coloniensi oriundus, solitarię vitę desiderio stimulus. Hic audita fama huius sanctę virginis, proposuit ad eam primò venire, vt ei præsens votum suum exponeret, atque iter arduum, quod ingressurus erat, precibus eius commendaret. Quatenus diuina gratia opitulante, propositum quod mente conceperat, salubri perseuerantia terminaret. Qui ad eam veniens, cordis sui secreta ei intimaui. Illa verò proposito eius pię congaudens, prophetico spiritu prædicebat, quòd, primò triduo ingressionis sue in eremum penuriam pateretur. Ac deinde ad constantiam eum exhortans, post finem diei tertię, refectionem à Deo esset precepturus. Quod quidem postmodum ita seriatim contigit. Nam tertia die ad uesperascente, manna cęleste accepit, Deo laboriosę semitę eius miserante. Prædictus autem sibi à virgine tres dies ita constanter peregit, quòd paratus erat eos propter promissionem illius, etiam cum periculo vitę persulcare. Post mutuam igitur collationem, & in precibus recommendationem, ac fraternę charitatis obligationem, nouus tyrunculus noui certaminis bella congressurus, egressus est à conspectu virginis sagaciter instructus, patriam suam & cognatos vltimam nunquam reuisurus.

2. Peragratis ergo partibus superioribus, ingreditur superiorem Ægyptũ; cuius deserta penetrans, inuenit cellulam, propter lupos & feratã rabiem in arbore sitam, Adduxerat autẽ secum duos socios, eiusdem eremiticę conuersationis gratia tactos; qui paucis diebus ibi peractis, heu ad pristina redierunt. Sed Gerardus in arrepto proposito constantissimè perdurans, Christo duce ad contemplationum culmina ascendit. Igitur in hac vasta solitudine, decem & septem ferè annis completis, accidit interea, vt quidam Episcopus de partibus Anglię cum duobus sociis, ad visitandũ loca terrę sanctę perueniret: ac deinde ad visendum reliquias sanctę Catharinę virginis & martyris in monte Sinai, cum eis perrexit. Qui simili deuotione combinati, rememorantes Sanctorum Patrum in Ægypto conuersationem, terrã illam ingressi sunt, vt quærerent, si fortè aliquos eremiticę vitę patres inuenirent. Cumq; hinc inde oberrantes, vsque